

Số tiền tôi và, nhất là, số tiền tôi kéo dài của các chế độ độc tài cho a đến một số nghệch lý rất lạ lùng:

Một, tôi sao một người hoặc một nhóm người nào đó có thể tìm được tiền do và quyên góp cho của tất cả những người khác một cách dễ dàng như thế? Hai, tôi sao tất cả những người gọi là "khác" lấy lại dễ dàng chấp nhận và chịu đựng cảnh bị tìm kiếm lâu dài như vậy?

Lý thuyết tiền hóa có thể giải thích bằng cách cho những nhà độc tài là những kẻ có bản lĩnh phi phàm, vượt lên trên mọi người khác. Những lý do này cung cấp vô số bằng chứng người ta nói: Thế nhất, trong suốt chế độ phong kiến và kéo dài cả hàng ngàn năm, không phải vua nào cũng tài giỏi. Người nào cũng có hàng hà những tên vua tể tướng, tham chí, khờ khạo hoặc ngu xuẩn. Vậy mà chúng vẫn duy trì quyên góp và khi nào mọi người khiếp sợ. Trong thời hiện đại cũng vậy. Không phải tên độc tài nào cũng xuất chúng. Người ta có thể ghét Adolf Hitler hay Fidel Castro nhưng ít nhất cả hai đều có một số tài nào đó, chúng hùng, tài hùng biện. Nhưng còn những tên độc tài khác thì sao? Chúng hùng Moammar Gadhafi ở Libya hay Kim Chính Nhật ở Bắc Hàn?

Cả Gadhafi lẫn Kim Chính Nhật đều bị giải thích nghiên cứu và truy cập thông Tây phương gọi là điên với những chính sách và phát ngôn không những ngu xuẩn mà còn ngu xuẩn đến mức "phi thường", chúng có thể tìm thấy những người mà chúng tâm thần mà thôi. Cả vào Google, đánh tên hai người này, chúng ta sẽ thấy ngay một trong những tính từ phổ biến gần gũi với tên họ là chữ "điên rồ" (insane). Họ điên đến độ biến thành trò cười cho thế giới. Nhiều nhà bình luận chính trị nhận định: Phải điên lắm chúng ta mới hiểu nổi cái điên của Gadhafi và Kim Chính Nhật.

Điên vậy mà cả Gadhafi lẫn Kim Chính Nhật đều có một quy định một cách tuyệt đối trong một thời gian rất dài: Kim Chính Nhật chính thức trở thành "Lãnh tụ kính yêu" của Bắc Hàn từ năm 1994,

t c là cách đây g n 20 năm (th t ra, nhi u năm tr c khi ông lên "ngôi", lúc Kim Nh t Thành còn s ng, ông đã thay cha quy t đ nh g n nh m i s !). Gadhafi thì t i v lâu h n, đ n 40 năm. N u M và kh i NATO không quy t đ nh không kích th ng vào Libya đ ng h các nhóm phi n lo n không bi t ông ta s còn kéo dài nh ng c n điền c a mình đ n bao gi n a!

Không nh ng c m quy n lâu, c Gadhafi l n Kim Chính Nh t đ u t o cho mình vô s huy n tho i. Ng i thì đóng vai c a m t th nhà tiên tri, m t "lý thuy t gia" cách m ng c a th gi i; ng i đ c coi nh thánh s ng, lúc ra đ i trên m t ng n đ i nh thì chim chóc hót vang chào đón, l n lên thì tr thành m t nhà chính tr sáng su t phi phạm; còn tài năng thì vô cùng đa đ ng: vi t nh c hay, ch i golf gi i, th m chí, gi i c internet; h n n a, ông không h đi ti u ti n (nh ng i phạm tr n) và có kh năng làm thay đ i th i ti t.

Câu h i đ t ra là: T i sao nh ng k điền r nh v y có th c m quy n lâu nh v y? T i sao dân chúng n c h l i tin t ng vào nh ng chuy n v v n nh v y? T i sao c hai đ u này có th di n ra b t ch p th c t là đ t n c c a h càng ngày càng lún sâu vào nghèo đói và không có ai có t do c ?

T i sao?

Gi i ph u các ch đ đ c tài, các nhà nghiên c u phát hi n có hai khía c nh căn b n: vi c t c h u h t ho c toàn b quy n c a công dân và vi c chia chác quy n trong m t nhóm ng i nào đó.

Chuy n t c quy n thì đã rõ. h u nh ai cũng th y. Đ c tài, nói m t cách v n t t, th c ch t là m t hình th c ăn c p, có th nói là ăn c p m c đ tri t đ và tàn b o nh t. Các tên ăn c p, dù hung b o và tàn nh n đ n m y, cũng ch c p đ c tài s n m t s ng i. Đ c tài c p c quy n s ng và quy n làm ng i c a con ng i, c p t c nh ng gì làm cho con ng i thành ng i. Con ng i c n trí tu ? Đ c tài c p trí tu . Và m i ng i tr thành nh ng con v t. Con ng i c n phát tri n toàn di n ? Đ c tài c p đi s toàn di n y. Và m i ng i bi n thành nh ng k què qu t. Con ng i c n t do ? Đ c tài c p m i t do. Và m i ng i bi n thành nh ng tên nô l .

Có đ u, trên đ i, hi m, n u không mu n nói là không, có nh ng cá nhân có th đ t đ c s đ c tài tuy t đ i nh th . Ngay nh ng k gi i là đ c-tài-d a-trên-cá-nhân, nh tr ng h p c a

Nghị quyết của các chủ đề tài

Tác Giả: Nguyễn Hoàng Quốc

Thứ Tư, 28 Tháng 9 Năm 2011 04:50

Hitler và Gadhafi, cũng không thể mất mình thu tóm mọi quyền lực trong tay được. Bởi vậy, dù ít hay nhiều, mọi tên chủ đề tài đều phải chia sẻ trong thực tiễn chia chác quyền bính với những người khác. Sự khác biệt, giữa các chủ đề tài, chỉ là mức độ.

Ngày xưa, trên danh nghĩa, các vua chúa nắm quyền tuyệt đối. Nhưng họ vẫn biết khôn khéo chia quyền và chia lợi cho các mặt thế lực đồng đội với những chủ đề tài quyền và được lợi nhất để: đó là giai cấp quý tộc. Chính cái giai cấp này đứng ra nhận lãnh trách nhiệm bảo vệ và bảo vệ sự toàn vẹn của vua chúa. Bảo vệ và bảo vệ không phải chỉ bằng vũ lực mà còn cả văn hóa: họ xây dựng các hệ thống lý thuyết dựa trên thẩm quyền để nhai nhấm dân chúng.

Các chủ đề tài sau này cũng vậy. Bao giờ chung quanh những tên chủ đề tài cũng có mặt lực lượng đồng đội những kẻ cùng bảo vệ: những kẻ này cũng được chia chác quyền lợi.

Ví dụ, nhìn vào Việt Nam hiện nay, chúng ta cũng có thể thấy rõ việc chia chác quyền lực và quyền lợi như vậy. Những nhân vật chớp bu trong hệ thống ngổn ngang và nhà nước hiện nay không phải là những kẻ duy nhất được hưởng mọi ưu đãi về quyền lực và quyền lợi. Họ khôn khéo chia quyền và lợi cho những người khác để những kẻ đó trở thành những kẻ bảo vệ họ. Họ hiểu là Việt Nam hệ thống quyền và lợi được phân chia thành nhiều thế lực. Nếu biết nhất là:

Thứ nhất: Đảng và chính quyền trung ương.

Thứ hai: chính quyền và đảng bộ ở cấp trung địa phương.

Thứ ba: quân đội.

Thứ bốn: công an.

Mọi thế lực có những chủ đề tài quyền và được lợi riêng không những cho bản thân họ mà còn cho cả gia đình và bản bè của họ. Lý do khiến giới lãnh đạo cao cấp, từ Phạm Văn Đồng ngày trước đến Nguyễn Tấn Dũng hiện nay, không thể cách chạch các cán bộ dưới quyền, những người giữ họ thế

thứ nhất, không phải vì họ bất lực mà chỉ vì họ muốn báo về cái họ đang chia chác quyền và lợi ích có tác động báo về quyền và lợi ích của chính họ. Để mua sự trung thành của các cán bộ cấp dưới, họ không có chọn lựa nào khác ngoài việc ngoại hối làm nên trở ngại cho những sự bất tài, bất lực và tham nhũng của những người này.

Những tất cả những điều này đều cho thấy điều gì thích sự tồn tại lâu dài của các chủ đề tài. Còn một yếu tố khác nữa: sự hài lòng của dân chúng.

Trung Quốc ngày xưa có một câu chuyện ngôn ngữ có thể soi sáng điều này:

Có một lão nông nuôi một bầy khỉ. Một sáng, ông thấy bầy khỉ ra khỏi chuồng, bắt chúng lên núi cao hái trái cây cho ông. Ông ra lệnh chúng phải nộp một nửa số trái cây chúng hái được. Bầy khỉ làm việc vất vả nhưng không dám than vãn. Chúng quen thói ngày này sang ngày khác. Trong khi đó, ông già cảm thấy mệt mỏi và nhà cửa bên cạnh mang trái cây về nộp. Một phần ông ăn; một phần, ông mang ra chợ bán; một phần ông cất trong kho. Ai cũng khen ông sung sướng. Một hôm, ông trong rừng, có một con khỉ con nêu vấn đề: "Có phải ông chỉ trả lại các cây và cảm ơn khu rừng này không?" Các con khỉ già đáp: "Không". Con khỉ con lại hỏi: "Nếu không được phép của ông chỉ thì chúng ta có thể hái trái cây ở đây không?" Đàn khỉ già đang lo lắng lại: "Được chứ!" Con khỉ con lại hỏi: "Vậy tại sao chúng ta lại phải nộp một nửa trái cây mà chúng ta hái được cho ông?" Nghe câu hỏi này, cả đàn khỉ bỗng giác ngộ. Đêm nay, bầy khỉ phá chuồng, lấy tất cả số trái cây để trả trong kho mang lên rừng. Vĩnh viễn không trả lại. Ông già, cuối cùng, chết vì đói.

Có thể nói các con khỉ này đã giải quyết những nghị quyết của nó một cách tài.